

Številka 15.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto III. 1888.

Kaj naj se opeva.

(Dr. Juniju, posvetil P.)

(Konec.)

II.

Skopni ko jedva zimski sneg,
Na dan le vzemi ti oralo
In orji, a le v lepih dneh
In ne ko boče deževalo!

Če imaš štiri alj voličev par —
No, štiri mislim, da je boljše,
Orati skale pa nikar,
Najboljše bo, da orješ polje.

Zdaj vzemi v roke sevni koš,
Vš zemljo ajdo sej, pšenico,
Pridelal kaj, jaz menim, boš,
Da bo za v lonec kaj in v ilico!

Sadil če tudi boš krompir,
Vse nekaj bo ti obrodilo,
Pred lakotjo imel boš mir —
Za vsako preskrbljen boš silo!

III.

Ko boš imel primeren čas,
Na polje ti pogledat idi,
Čs brsten je pšeničen klas —
Okó naj tvoje vse previdi!

Če treba kje nasadit plot,
Če treba kje plevel izruti,
In videl boš, da kmet povsod
Če hoče srečen se počuti.

Zalego pazi iz dreves
Gosenic vničiš da škodljivo,
Zatri najmanjši tam mrčes,
Da drevje boče rastle živo.

Črvičke in metuljčke vse,
Vse kar vdobiš na polji, steri,
Ker veš da vse škodljivo je,
Da v večí bo prideljek meri!

Sklep.

Ko zlata vigred se odpré,
Na prosto vse hiti veselo,
Na solnce se igrati gré
Otrok nebrojnih vrst krdelo.

In ptičji zbor se je sešel,
Se sancem zdaj se druží žolna —
Pardon! — tú pa sem jaz zašel —
To zove se — ljubezen spolna!

Med ptice sokol prileti,
Odnese jedno — pač junaštvo!
In v pticah zdaj se zarodi
Osveta krvna — ah, sovraštvo!

Nad sokola pa lovec v skok —
Hej, sokol! — to je izdajalstvo! —
Pomeri s puško, sproži — pok! —
Bú! — to pa je že res vbijalstvo!

Tedeum zapel je ptičji zbor,
Nasprotnik — sokol bil je mrtev!
Radosti poln je ptičji dvor: —
Menj jedna je sovražnih žrtev!

Prižigalec.

Poljski spisal Henrik Sienkiewicz. — Prevel J. Sattler.

(Dalje.)

II.

Zgačele so teči ure, bežali so dnevi in tedni . . . trde, da je včas, kadar je morje zelo razbukano, nekdo kliče sredi noči in tmino po imenu.

Če more neskončnost morska tako klicati, utegne človeka, kadar se postara, klicati i druga neskončnost še temnejša in skrivnostniša in čim mučnejše je življenje, tem milši so mu ti klici. Da je pa sliši, treba tišine. Starost itak ljubi samoto, kakor v predčutji groba. Majak bil je že za Skavinskega tak polugrob. Nič ni jednoličnejšega nego življenje na stolpu. Če dobijo mladi ljudje to službo, izvestno jo kmalu zapuste. Prižigalec je torej običajno postaran človek, čmeren in zaprt. Kadar o priliki ostavi svoj majak in pride mej ljudi, hodi sredi njih, kakor človek probujen iz globokega spanja. Na stolpu pogrešaš vseh onih majhnih vtisov, ki nas uče, kako nam je priličiti vse v navadnem življenji. Vse je kar se dotiče prižigalca, velikansko in brez določno-omejenih podob. Nebo: to je jedna vesoljnost; voda: to je druga in sredi teh neskončnosti je samotna duša človeška! To je življenje, v katerem je misel pravo za pravo neprestano strmenje, a iz tega strmenja ne budi prižigalca nič, marveč ga objema. Dan je podooben dnevu kakor dva bisera na čislju in le prememba v vremenu učini jedino različnost.

Skavinski se je pa vendar čutil tako srečnim, kakor še nikdar v življenji. Vstajal je o svitu, zajutkoval, očedil leče svetiljkine, a potem sede na balkonu zagledal se v daljavo morsko in oči njegove se neso mogle nikdar nasititi s podobami, katere je zrl pred seboj. Navadno se je na velikanskih sinjih tleh videla čeda razpetih jader, bleščečih se v solčnih žarkih tako močno, da so oči mižikale od neizmerne bleska; včas so ladje, koristeč se z vetrovi, ki se zoveje pasatni, jadrane vrstoma druga z drugo, liki tropa galebom ali albatrosom. Rudeče bečve, kazoče pot, zibale so se lahko na valovji; mej jadrni pojavila se je dan na dan o poludne velikanska kopa sivega dima. Ta ladja parnica, s penečim dolgim sledom za seboj, vozila je iz New-Jorka potnike in blago v Aspinnall.

Z druge strani balkona videl je Skavinski, kakor na dlani, Aspinnall in njega živahno pristanišče, a v njem polno jadrenikov, ladij in ladjic; nekoliko dalje pa bele hiše in zvonike mesta. Z višine majaka bile

so hiše podobne gnezdom galebom, ladje govnačem, a ljudje so se gibali kakor pikice po belem kamenem nasipu.

Zarana je lahna vzhodna sapa donášala zmedeni hrup življenja ljudskega, katerega je nadkrilil parnika zvižg. O poludne nastopila je ura »sijeste«. Živost v pristanišči je pustala, galebi so se poskrili v zareze skalnate, valovi so oslabeledi ter stali kakor leni, a tedaj je na kopnem, na morji in na majaku nastopil čas nekajene tišine. Žolta peščena tla, s katerih so odtekli valovi, lesketala so se liki zlate pege na površini vodnej; stolp se je razlikoval ostro v sinjini. Toki žarkov solčnih lili so z neba na vode, na sipine in razseline. Tedaj je i starca objela neka slabost polna sladkote. Čutil je, da je izboren ta odpočitek, ki ga uživa; a ko je pomislil, da bode stalen, ni pogrešal ničesar več. Skavinski se je omamil z lastno srečo; ker se pa človek lahko privadi boljše usode, rasla sta v njem stopnjema upanje in vera; mislil je namreč, ako ljudje stavijo hiše invalidom, zakaj bi se pač končno Bog ne potegnul za svojega invalida.

Čas je tekel in ga utrjeval v tem uverjenji. Stari živil se je s stolpom, svetiljko, skalo, sipinami in samotno. Seznanil se je tudi z galebi, ki so gnezдили v zanožji skalnatem in zvečer tolpoma zleteli na streho majakovo. Skavinski metal jim je navadno ostanke hrane svoje; zategadel so se ga kmalu tako privadili, da ga je vselej, kadar jim je drobil hrano, obletaval pravcat vihar belih perot; stari je pa hodil mej pticami, kakor pastir mej ovcami. O času oseke hojeval je na nizke sipine, na kojih je zbiral okusne polže in lepe školjke biserne, katere je odtekajoči val ostavil na pesku. Ponoči o mesečini in pri luči majakovej hodil je rib lovit, ki so rojile v zanožji skalnatem. Naposled se je zaljubil v svoje skale in brezdrveni svoj otočić, porasli le z mastnimi rastlinami, izločujočimi lepljivo smolo. Otočka uboštvo odškodovali so mu pa daljni razgledi. V poludnevni urah, ko je bilo vznožje zelo jasno, videla se je vsa ožina do Pacifika pokrita z najbujnejšim rastlinstvom. Skavinskemu dozdevalo se je tedaj, da vidi velikanski vrt. Grmi kokosovi in gorostasni muškati kopicili so se kakor prekrasni šopki kopasti takoj za hišami aspinnalskimi. Dalje se je mej Aspinnallom in

Panamo videl ogromen les, nad katerim se je slednje jutro in vsak večer ovesil rudečkasto izparo hlapeč - gozd, resnično povratnikov, zalit pri tleh z vodo, opleten z lijanami, poln velikanskih kukovcev, palm, dreves mlečnih, glavincev in gumovcev, ob katere je pluskalo valovje penec.

Iz svoje stražnice mogel je z daljnogledom starec uzreti ne le drevesa, nego tudi razprostrto listje bananov ali celo tolpe opic, velikih marabudov in čedo papig švigajočih včasih kvišku kakor mavričen oblak nad gozdom. Skavinski seznanil se je v bližini s podobnimi lesovi, ko je po razbitju svoje plavi na Amawno blodil cele tedne po enakih goščavah. Videl je, kolikor se pod njih divotnimi, smejočimi vrhovi skriva opasnosti in smrti. Ko je sredi noči po njih taval, slišal je v obližji grobne glasove tulivcev in rjojenje jaguarjev, videl je velikanske kače, zibajoče se kakor lijane na drevju; spoznal je ona sanljiva jezera gozdna, prepolna drhtavcev in kipeča od krokodilov. Videl je pod kakim išesom živi človek v teh nedoiskanih puštinjah, kjer pojejin list preseza desetkrat njega veličino, kjer roje krvoželjne moskite, pijavke drevesne in velikanski pajki strupeni. Vse je sam izkusil, o vsem se sam osvedočil, vse sam pretrpel; zategadel mu je to sedaj delalo tem večje razkošje, ko je zrl z visočine na one matos¹⁾, čudil se njih lepoti, a bil zaslonjen pred lokavostjo.

Njega stolp branil ga je vsega zlega. Ostavljal ga je tudi le včasih po nedeljah zjutraj. Tedaj se je nagizdil s temnomodro suktno stražnico s srebrnimi gumbi, na prsa ovesil križce svoje in njega ko mleko bela glava dvignila se je s ponosom, ko je slišal iz cerkve grede, kako so Kreoli govorili mej seboj: „Vrlega prižigalca imamo“. „In ni krivoverec, da si je Jankee!“ Vračal se je pa takoj po maši na otok, a vračal se je srečen, ker vedno še ni zaupal kopnemu. Po nedeljah je tudi čital španjsk časnik, ki si ga je kupil v mestu ali novojorskega „Heralda“, izposojenega pri Folcombridgu — ter iskal v njem hlastno novic iz Evrope. Ubogo staro srce! Na tem stolpu stražnjem in na drugej polutki bilo je še za rojstveni kraj

Včasih šel je tudi s stolpa, ko je ladja dovažajoča mu vsak dan živež in vodo priplula do otočka, ter se pomenkoval s stražnikom Johnsom. Potem je pa očitno zdvijal. Ni hodil v mesto več, ni čital časnikov in ni se shajal na politične razprave z Johnsom. Pretekli so celi tedni na ta način, da ga nihče ni videl,

nitil on nikogar. Jedino znamenje, da stari živi, bilo je le to, da je izginil živež postavljen na breg in da je svetiljka na majaku prižgana bila slednji večer s tako rednostjo, s kakeršno solnce ustaja zarana iz vode v teh krajih. Očitno stari ni maral več za svet. Povod temu ni bilo domotožje, nego sosebno to, da je prešlo i ono popolnem v resignacijo. Ves svet začel se je sedaj pri starci in končal na njega otočku. Privadil se je že misli, da ne ostavi stolpa do smrti in čisto je zabil, da je še kaj potem. Vrhu tega postal je mistik. Krotke njega modre oči počele so biti kakor oči otroka, v jednomer gledajoče in uprte v neko daljavo. V vednej samoti in sploh v okolici nenavadno jednostavnej in velikej, jel je stari izgubljeni počutke lastne osamljenosti, predstavljal si je istinitost kot osobo in zlival se čim dalje bolj s tem, kar ga je obdajalo. Ni umoval o tem, čutil je le nevedoma; toda naposled dozdevalo se mu je, da so nebo, voda, skala njegova, stolp in zlate sipine peščene in napeta jadra in galebi, oseka in plima, neka velika jednost in jedna ogromna duša skrivnostna; on se pa sam potaplje v tej tajnosti in čuti ono dušo, ki živi in sanja. Vgrezel se je, zazibal, pozabil — in v tej omejitvi lastnega osamelega bistva, v tem polubdenji, polusnu našel je tolik mir, da je res podoben bil polumrtvemu.

III.

Ali došlo je probujenje.

Ko je nekega dne ladja pripeljala vodo in živež, zapazil je Skavinski prisedši ob uri poznej s stolpa, da je razun običajnega tovara še jeden povezek več. Na povezku bile so znamke poštne Držav Zjedinjenih in razločni nadpis: „Skavinski Esq.“ pisan na debelem jadrovem platnu. Radovedni starec razgrnil je platno in uzrl knjige; vzel je jedno v roke, ogledal jo in položil nazaj, pri čemer so se mu roke jele tresti močno. Prislonil je oči, kot bi jim ne verjel, dozdevalo se mu je, da sanja — knjiga bila je poljska. Kaj to pomeni!? Kdo bi mu utegnil poslati knjige? Prvi hip zabil je očitno, da je še na početku prižigalčeve svoje karijere čital nekega dne o „Heraldu“, katerega si je pri konzulu izposodil, o društvu poljskem v New-Jorku, ter da je takoj poslal društvu polovico mesečne svoje plače, s katero sicer ni znal kaj početi na stolpu. Društvo zahvaljuje se, poslalo je knjige. Došle so one po čisto naravnej poti, ali v prvem trenutju starec ni mogel doumeti tega. Poljske knjige v Aspinvallu, na njega stolpu, sredi njegove samotije, to mu je bilo kaj neobičajnega, nekako dihanje davnih časov: neko čudo.

¹⁾ Pragozdi.

Sedaj se mu je videlo, kakor onim pomornikom sredi noči, da ga je nekdo zaklical po imenu z glasom zelo milim, a pozabljenim malone. Sedel je nekoliko trenutkov s zatisnjenimi očmi, ter bil popolnem izvesten, da sen izgine, ko je otvoril.

Ne! Razgrnjeni povezek ležal je pred njim razločno, osvetljen od popoldanskega leska solčnega, a na njem odprta že knjiga. Ko je starec iztegnil znova po njej roke, čul je sredi tišine utrip lastnega srca. Pogledal je: bile so to pesni. Zgorej stal je z velikimi pismeni naslov, zdolej pa ime pisateljevo. Ime to ni bilo Skavinskemu neznan; vedel je, da je ono velikega pesnika, čegar dela je i celo čital po tridesetem letu v Parizu. Potem vojujoč se v Algiru in na Španjskem, slišal je od rojakov o vedno rastočej slavi velikega vešča; ali tako se je privadil oni puške, da še knjig v roke ni vzel. Devet in četrdesetega leta preselil se je v Ameriko in v pustolovnem življenji ni našel Poljakov in nikjer poljskih knjig. Tem hlastneje in s živeje utripajočim srcem je torej obrnil naslovni list. Zazdelo se mu je, da se počne na samotnej njega skali goditi nekaj čarobnega. In res je bil to miru in tišine trenotek. Ure aspinvalske odbile so pet popoldne. Jasnega neba ni zatemnel noben oblak; le nekoliko galeb-ov je plulo po sinjini. Ocean se je zibal rahlo. Pobrežni valovi so se kotalili tiho, raztekajoč se polagoma po sipinah. V daljini smehljale so se bele hiše aspinvalske in palm divotne skupine. Bilo je istinito nekako slovesno, ozbiljno in tiho. Naglo se je sredi tega miru prirodnega razlegel tresoči glas starca, ki je čital glasno, da bi se sam bolje razumel:

»Litwo, ojczyzno moja, ty jesteś jak zdrowie!
Ile cię trzeba cenić, ten tylko się dowie,
Kto cię stracił, Dziś piękność twa w całej ozdobie
Widzę i opisuję, bo tęsknię po tobie«¹⁾

Skavinski je prenehal nestajalo mu je glasu. Pismena jela so mu skakati v oči; v prsih se je nekaj trgalo in šlo kakor val od srca višje in višje, dušeč mu glas, stiskajoč ga za grlo Trenotje še: uju-načil se je, ter čital dalje:

»Panno Święta, co jasněj bronisz Częstochowy
I w Ostrej świecisz bramie! Ty, co gród zamkowy
Nowogrodzki ochraniasz z jego wiernym ludem!
Jak mnie dziecko do zdrowia powróciś cudem,
(Gdy od ptaczącej matki pod Twoje opiekę,
Ofiarowany martwą podniosłem pawiękę,
I zaraz mogłem pieszo do Twych świątyń pręgu,
Iść, za wrócenie 'zycie podziękować Bogu),
Tak nas powróciś cudem na Ojczyzny tono«²⁾

1) Litwa, domovina moja, ti si kakor zdravje!
Ta ceniti vé le tebe, kdor te je izgubil,
Danes zrem milino tvojo v vsej krasoti,
Ter jo opisujem; kajti koprnim po tebi«

2) Deva Sveta, ki Čenstóhová varuješ jasno,
V Ostri posvečuješ vrata! Ti, ki grad mogočni
Novogrodski čuvaš krepko z njega vernim ljudstvom!
Kakor meni dečku zdravje vrnila si čudno,
(Ko zatekla se je z mano pod zavetje Tvoje
Solzna matka, brž oči odprl sem otrpele,
Ter sem iti mogel k Tvojega svetišča pragu
Peš, zahvaljevat se za povrneno življenje),
Táko čudesno nas vodiš v domovine krilo«

(Dalje prih.)

Vino.

Glej vince to rújno, sladkó,
Najhujši sovražnik je naš,
Da piti nikdár ni lepó,
Priatelj, gotovo mi znaš.

Ker vince je tak nam sovrag,
Nas vera krščanska uči:
On mora le biti nam drag,
Ljubiti ga moramo mi.

Kedor ga ne ljubi srčno,
Gotovo ni dober kristjan,
Oj trgal hudóbec ga bo,
Ko sodni napoči nam dan!

dr. Kolovoz.

V spomin.

Jurij Švederbenkelj in Janez Koruzar sta skupaj služila pri vojakih. Rada sta se imela, ker sta bila doma le nekoliko ur narazen in vedno sta bila skupaj. Kakor pa je vsake reči jedenkrat konec, bilo je tudi tega; kajti pretekla so jima tri leta vojaške službe in odpotovala sta vsak na svoj dom.

Iz glavnega mesta pa do domovine naših znancev bilo je nekoliko ur hoda. Skupaj sta se toraj podala na pot. Med prijateljskimi pogovori jima je čas hitro pošel in tudi pot. Prišla sta na razpotje: Jurij Švederbenkelj je imel iti na levo, Janez Koruzar pa na desno. Ločitev jima je bila zelo težka: maloda nista jokala.

»Nekaj si morava dati v spomin,« dejal je Koruzar. »Toda kaj?«

Dolgo sta mislila, kajti imela nista ničesa, maloda sta bila oblečena.

Švederbenkelj pa je bil zvita buča in brezdvajno bi bil pri vojakih s kako zvezdo odlikovan, da jih ni bilo mnogo še zvitejših.

»Veš kaj!« pravi tovarišu. »Veš kaj! Dajva si v spomin zaušnico, saj družega itak nimava.«

Predlog je bil vsprejet in zaušnici v vedni spomin sta zadoneli ter se razlegali daleč na okolo. Bili sta istinito tako gorki, da jih najbrže še danes pomnita oba.

Sprememba.

Nerad Homerju sem verjel,
Kar o Heleni nam je pel:
Da toli krasna je bila
Da ves je svet očarala;

Trojancem starim da celo
Srca se grešna vnela so,
Ko videli so divni stas,
In nje obraza mični kras;

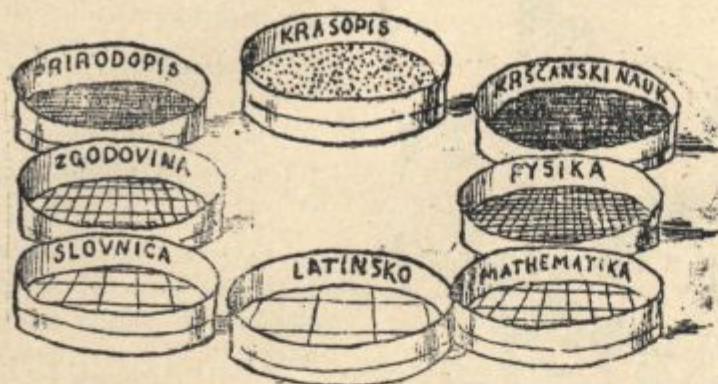
Rudečebradi da možje
(Homer natanko to pove)
Tak' so bili navdušeni,
Da so pisali pisma ji.

Oj pisma parfimirana
In dolga in mladostna vsa,
Kot petošolci jih pišo,
Se ve — če siti so lepo. —

Sedaj mu pa verjamem vse
Kar o Heleni peval je:
Imela take pač je oči
Kot jih imaš oj Milka ti!

Mato.

Rešeta

skozi katera sejejo profesorji dijake ob koncu šolskega leta na gimnazijah.

Ker sem sam.

Dva prosjaka prosita nekega bolj revnega kmetiča daru. Kmet da jednemu krajcar in ta takoj odide, drugi pa še ostane.

»Obema jaz ne bom dal,« se oglasi čez nekaj časa kmetič, »jednemu samemu!«

Prosjak: »No, tak' dajte meni, saj sem sam!«

Ne pomaga nič.

Mati: »Zakaj se nisi vendar lepše zadržal France, da bi te ne bili iz šole spodili?«

France: »Morem li jaz kaj za to, če me nočejo več v šoli imeti!«

Premeten potnik.

Potujoč tiskar, ki je imel težak kovčeg s seboj potoval je z nekim židom. Prišedša v gostilno, domisli se tiskar, kako bi mu bilo najlažje znebiti se težkega kovčega.

»Veš kaj!« reče židu. »Posodi mi goldinar, ker mi je baš pošel denar; v bližnjem mestu vrnem ti ga, ko dobim podporo.«

Nezaupljivi žid posodi mu goldinar, a le s tem pogojem, da mu zastavi kovčeg.

Tiskar bil je s tem pogojem docela zadovoljen in tako sta potovala dalje. Žid vlekel je za seboj težki kovčeg, da mu je pot kapal od čela, tiskar pa je zadovoljno zvižgaje korakal poleg njega. Ko dospeta po

dvadnevem potovanji do bližnjega mesta, seže tiskar v žep ter vrne židu isti goldinar, zahvaljujoč se mu najtopleje na prijaznosti, da mu je — nesel kovčeg.

Jedina prošnja.

Zatoženca, kateremu njegov zagovornik ni ugajal, vpraša predsednik sodišča:

»Zatoženec, imate li v svoj zagovor kaj pripomeniti?«

»Ne!« odgovori zatoženec. »Samo prosim, da bi imelo visoko sodišče usmiljenje z mojim zagovornikom.«

Fijakarjev izgovor.

Znan oderuh ljubljanski hotel se je pred nekolkimi dnevi peljati s fijakarjem, kateri mu pa koj pikro reče:

»Obžalujem, gospod! Vas ne morem peljati, kajti ljudje bi gotovo začeli kričati: Glejte, tu se vozi lopov, in jaz bi ne vedel, gre li to meni mari ali vam.«

Diogenes.

Diogenes je vžival, kar je imel, čestokrat kar na glavnem trgu. Ko so ga nekoč prijatelji zaradi tega grajali, dejal jim je hladno:

»Saj bi ne jedel na javnem trgu, ko bi ne bil na javnem trgu lačen.«

Oglas.

Nekdo oglasil je v časniku, da je po petnajstletni praksi izumil sredstvo, s katerim se kurja očesa s korenino iztrebijo, in sicer tako, da se nikdar več ne naredé. Konečno pa je dostavil, da mu je to le tedaj mogoče, ako operacijo vsaj vsak mesec po jedenkrat ponavlja.

Strašna žeja.

Nek vojak je šel v pivarno, kjer je povžil petnajst kruhov, a izpil samo jeden kozarec piva. Ko je plačal, reče mu pivarnar:

»Kadar bodete imeli zopet tako strašno žejo, pojdite kar — k peku.«

Hebi Šivanki.

Ópevana bi rada bila
 Ker lepa si takó zeló;
 Navduši zdaj me petja Vila,
 Da pesen deve vredna bo.

Prelepo res imaš frizuro,
 Čaróbnih, sivih si očij,
 In marsikdo Ti dela kuro,
 Zaman pa vsakdo se poti.

Opisati nosu lepote —
 To že presega mojo moč,
 In ustnic dražestnih milote,
 Ki jih meji obraz cvetoč.

A vse še prekosí podbradek,
 Ki veže drobni vrat z bradó,
 On mil tako, tako je gladek
 In zbočen je tako lepo.

Na vrsto zdaj postava pride,
 Pheidigu bila bi uzor,
 Pravilnost s čarom tu se snide,
 Ki zmotil angeljev bi kor.

Zunanost tvojo sem narisal,
 Lepoti tvoji slavo pel,
 Lastnosti zdaj pa bom popisal
 In prav po vrsti jih naštel.

Najprvo milosrčnost blaga
 Uzorno dušo ti krasi;
 V dokaz naj tukaj, deva draga,
 Izgledov nekaj ti sledi.

Zvečer se vračam k domu kasno
 In zibljem se zdaj sem, zdaj tje
 A zjutraj mi tako je »špasno«,
 Da nič po volji mi ne gre.

Bolé lasje, boli me glava,
 Kje najdem kak medikament?
 Mi ne pomaga bistra Sava —
 Napravit skor bom testament.

A zdaj mi pride srečna misel,
 Katero precej izvršim:
 Pri tebi najdem vinček kisel,
 Da mačka si preženem ž njim.

Na vrh pa mala še golazen,
 Podpre želodec mi krepkó,
 In ko kozarec moj je prazen,
 Natočiš čašo mi novó.

Oj živi mačkov preganjalka,
 Ki bolne pivec razvedriš,
 In vina nam donaševalka,
 S katerim nam skrbi podiš!

Oj večna bode tvoja slava,
 Usmiljenja uzor krasan,
 Sem od Balkana do Triglava
 In kjer prebiva še Slovan.

Imaš več lepih še lastnostij,
 Ko milosrčno le srcé,
 A vender to naj bode dosti,
 Ker pesen je predolga že!

dr. Kolovoz.

Brezskrbno.

Mati: »Zakaj si tako neposlušna Marica, da se
 nočeš šivat učiti, kako bodeš pa živela?«

Marica: »Do smrti bom že živela, če imam
 prav samo grobljo jesti!«

Skrinja zaveze.

Nek neveden kmetič pride po opravkih v mesto.
 — Nesli so pa ravno nekega vojaškega častnika k
 pogrebu, katerega je spremljevala vojaška godba, vo-
 jaki in množica drugih ljudi. —

»Sliš' te no!« vpraša kmetič nekega gospodiča
 »kaj pa neso nekaj tako slovesnega?« —

»Kaj ne veste? vzdignili so skrinjo zaveze sta-
 rega testamenta in zdaj jo slovesno nosijo po ulicah!«

Tolažba.

»O joj, Bog se nas usmili, naša Liza bode pa
 morebiti umrla?« pripoveduje jokaje neka služkinja
 starej kuharici Meti.«

Meta: »I, lej jo, kaj pa ji zavidaš? saj bodevi
 midve tudi umrli!«

Povest, umetno mazilo.

»Kako je kaj v šavniškej dolini,« vprašal je gospod župnik gredoč od sv. Duha nekega starčka.

Starček: »Zahvalim se za vprašanje, gospod; že sem sedemdeset let star pa kaj takega — še nisem slišal.«

Župnik: »Kaj takega?«

Starček: »Ravnokar sem srečal mlado učiteljico z umetnimi zobmi in z lepo rdečim licem.

Župnik: »Ali jo je kdo spremljeval?«

Starček: »Učitelj iz bližnjega mesta.«

Župnik: »Kaj ste pa slišali?«

Starček: »Pozdravil sem ga, pa mi nista odzdravila.«

Župnik: »Mari nista slišala?«

Starček: »Ne vem, gospod; učiteljica je gledala v učitelja in mu rekla: 'Čuj ljubček moj, ali te ne bole noge'. Učitelj: 'O ljubica, nikakor me ne bole in me tudi ne bodo, ko bi bilo še jedenkrat tri ure hoda. Kupil sem si že — (starček pomišlja) fidličipe in potem mislim, da me ne bodo noge bolele, ako te še bolj pogostoma obiskujem'. Potem sta bila oddaljena od mene in nisem slišal daljnega pogovora.

Župnik: »Ali vam to ni ugajalo?«

Starček: »O kaj ne, gospod, ugajalo mi je, ugajalo. Jaz bi si tudi rad kupil fidličipe, pa bi se vsakokrat noge namazal, kadar bi kam šel, da bi lože hodil in me noge ne bolele.«

Župnik se smeji.

Starček: »Prosim, gospod župnik, v katerej lekarni dobim to mazilo?«

Župnik: »Vam bo že kaj drugega pomagalo, toraj vam ni treba kupiti fidličipe.«

Župnik odide.

Starček (kliče za gospodom župnikom): »Kaj bo drugega pomagalo?«

Župnik: »Jama!«

Starček sam záse mrmra: »Tako sem si sam mislil.«

Skakalnica. (Priobčil Cvetnič.)

				mi-	mo-				
			ja	ro-	si	sli-			
		u-	pač	la	sol-	ka	ra-		
	čul	da	la	ni	bi-	ni-	za	da-	
du-	pa-	zo	te	bil	ka-	pa-	li-	la	na
bli-	sem	rih	ti-	u-	si	va-	ma-	je	la
	pri	ne	tvo-	la	sni-	la	pa	ce	
	pri-	L.	skor	sno	C.	pe-			
		stru-	je	ni-	la				
		jo	gla-	la	si				
				si	sem				
				ma-	mi				
		mi	dur-	gla-	je	je-	li-		
	jen-	se	vbo-	srce	te	pe-	vi-	klju-	
	jil	pred	ž'nji-	val	go	la	pri-	stonj	
ko	pil	s.	po-			za-	srce	dí-	ko

Rešitev skrivnostnega napisa.

Priredil Vinko Lapajne.

»Goršiga dekleta ni kot ti Ana kadar si umita.«

„Rogač“ izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi pólí četvorke ter stoji po pošti prejeman celo leto 3 glđ. 20 kr., pol leta 1 glđ. 60 kr., četrt leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 glđ., pol leta 1 glđ. 50 kr., četrt leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 glđ. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino sprejema upravništvo, dopise pa lastništvo in uredništvo v »Narodni Tiskarni« v Ljubljani. — Tiska »Narodna Tiskarna«.